

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 27 april 1995 *

I mål T-96/92,

Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources, personalföreträdande institution som omfattas av del IV i den franska code du travail, med huvudkontor i Paris,

Comité d'établissement de la Source Perrier, personalföreträdande institution som omfattas av ovannämnda lagstiftning,

Syndicat CGT (Confédération générale du travail) de la Source Perrier, fackförening som omfattas av ovannämnda lagstiftning, och

Comité de groupe Perrier, personalföreträdande institution som omfattas av ovannämnda lagstiftning,

med huvudkontor i Vergèze (Frankrike),

företrädda av advokat Jean Méloux, Montpellier, under det skriftliga förfarandet, och av Hélène Masse-Dessen, advokat vid Cour de cassation och Conseil d'Etat i Frankrike, under det muntliga förfarandet, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Guy Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

* Rättegångsspråk: franska.

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Francisco Enrique González Díaz, vid rättstjänsten, och Géraud de Bergues, nationell tjänsteman med tillfälligt förordnande vid kommissionen, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 92/553/EEG av den 22 juli 1992 angående ett förfarande enligt rådets förordning (EEG) nr 4064/89 (ärende nr IV/M.190-Nestlé/Perrier, EGT nr L 356, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av B. Vesterdorf, ordförande, samt D.P.M. Barrington, A. Saggio, H. Kirschner och A. Kalogeropoulos, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 5 oktober 1994,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

- 1 I enlighet med artikel 4.1 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT nr L 395, s. 1, nedan kallad "förordning nr 4064/89") anmälde Nestlé SA (nedan kallat "Nestlé") den 25 februari 1992 till kommissionen ett offentligt bud om övertagande (offre publique d'achat, nedan kallat "OPA") avseende aktierna i Source Perrier SA (nedan kallat "Perrier"). Detta OPA hade den 20 januari 1992 lagts fram av Demilac SA (nedan kallat "Demilac"), som är ett för Nestlé och Banque Indosuez gemensamt dotterbolag. Om detta OPA blev godkänt förband sig Nestlé och Demilac att sälja ett av Perriers dotterbolag, bolaget Volvic, till koncernen BSN.
- 2 Efter att ha prövat anmälan beslutade kommissionen den 25 mars 1992 att med tillämpning av artikel 6.1 c i förordning nr 4064/89 inleda ett förfarande med motiveringen att den anmälda koncentrationen gav anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden. Enligt kommissionens uppfattning riskerade koncentrationen att medföra en dominerande ställning antingen för enheten Perrier-Nestlé ensam eller för Perrier-Nestlé och BSN tillsammans.
- 3 Den 25 maj 1992 fick Nestlé och BSN yttra sig inför kommissionen i egenskap av "berörda parter".
- 4 Genom skrivelse av den 19 juni 1992 begärde syndicat CGT de la Source Perrier (nedan kallad "CGT Perrier") upplysningar från kommissionen beträffande den pågående undersökningen i anledning av Nestlé-Demilacs uppköp av Perrier. Som svar på denna skrivelse förklarade sig kommissionens avdelningar villiga att

anordna ett informationsmöte, vilket ägde rum den 2 juli 1992. Under detta möte uttryckte fackföreningsrepresentanterna inför kommissionen sin oro beträffande den anmälda koncentrationsåtgärdens sociala återverkningar och de ingav en akt som bland annat innehöll redogörelser från möten inom Perriers comité d'établissement och comité de groupe, handlingar om åtgärder som inlets vid franska juridiska och administrativa myndigheter, liksom fackföreningsmeddelanden och utdrag ur pressen. Dagen efter detta möte överlämnade CGT Perrier Perriers årsrapport för 1991 till kommissionen, som hade begärt tillgång till uppgifter i siffror beträffande de sociala konsekvenserna av Nestlés förvärv av Perrier.

- 5 Med anledning av de åtaganden som Nestlé gjort antog kommissionen den 22 juli 1992 beslut 92/553/EEG angående ett förfarande enligt förordning nr 4064/89 (ärende nr IV/M.190-Nestlé/Perrier, EGT nr L 356, s. 1, nedan kallat "beslutet"), där man förklarade koncentrationen förenlig med den gemensamma marknaden. En förutsättning för att förklara koncentrationen förenlig med den gemensamma marknaden var enligt beslutet att Nestlé skulle uppfylla samtliga villkor och skyldigheter för köpet som de åtagit sig (se det etthundratrettiosjätte övervägandet och artikel 1 i beslutet). Dessa villkor och skyldigheter, som har som syfte att underlätta för en livskraftig konkurrent som har tillgång till adekvata resurser för att inträda på den franska marknaden för buteljerat vatten att effektivt konkurrera med Nestlé och BSN, kan sammanfattas enligt följande:

- Nestlé skall till denna konkurrent sälja varumärkena och källorna Vichy, Thonon, Pierval, Saint-Yorre och ett visst antal andra lokala källor.
- Valet av förvärvare, vilken skall ha tillgång till tillräckliga finansiella resurser och tillräcklig know-how inom området för drycker eller matvaror av märkeskvalitet, skall underställas kommissionen för samtycke.
- Nestlé får inte till en yrkessammanslutning eller till en enhet som skulle kunna göra uppgiften tillgänglig för andra konkurrenter tillhandahålla någon uppgift

som inte är minst ett år gammal beträffande sina försäljningsvolymen, så länge den snäva oligopolistiska strukturen består på den franska marknaden för buteljerat vatten.

- Nestlé skall separat förvalta de samlade tillgångar och intressen som man förvärvat från Perrier, så länge som den ovannämnda försäljningen av varumärken och källor inte verkställts.

- Nestlé får under den ovan åsyftade tidsperioden inte företa någon som helst strukturell förändring inom Perrier, utan föregående tillstånd från kommissionen.

- Nestlé får inte till en kommersiell enhet inom sin grupp vidarebefordra kommersiella eller industriella upplysningar eller äganderätter som man erhåller från Perrier, om de är av för företaget hemlig eller intern beskaffenhet.

- Nestlé får inte sälja Volvic till BSN förrän de varumärken och källor som uppräknats ovan har försålts.

- Nestlé får under en tid av tio år inte, direkt eller indirekt, återköpa de varumärken och källor som man är tvungen att sälja, och skall under en tid av fem år räknat från dagen för beslutet informera kommissionen om ett eventuellt förvärv av vilken som helst enhet på den franska marknaden för buteljerat vatten om dess andel av marknaden överstiger fem procent.

- 6 Genom en talan som ingavs till förstainstansrätten den 5 november 1992 begärde comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources (nedan kallad "CCE Perrier"), comité d'établissement de la Source Perrier (nedan kallad "CE

Perrier”), CGT Perrier och comité de groupe Perrier (nedan kallad ”CG Perrier”) med stöd av artikel 173 i EG-fördraget att kommissionens ifrågasatta beslut skulle ogiltigförklaras.

- 7 I en särskild begäran som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 9 november 1992 ansökte sökandena även om ett interimistiskt beslut om uppskov med verkställighet av den ifrågasatta åtgärden, med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget.
- 8 Denna ansökan om interimistiskt beslut ogillades genom beslut av förstainstansrättens president den 15 december 1992, CCE grandes sources m. fl. mot kommissionen (T-96/92 R, Rec. s. II-2579). Beslutet om rättegångskostnaderna skulle anstå.
- 9 Inom ramen för talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet avslutades det skriftliga förfarandet den 28 juni 1993. Efter referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för rättegångens beredning. Det muntliga förfarandet ägde rum den 5 oktober 1994.

Parternas yrkanden

- 10 Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

— förklara att den föreliggande talan om ogiltigförklaring är tillåten,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet och förelägga kommissionen att förfara enligt artikel 8.4 i förordning nr 4064/89,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna och att, med tillämpning av artiklarna 87.3 och 91 b i förstainstansrättens rättegångsregler, utge ett belopp om 20 000 ecu.

11 Svaranden yrkar att förstainstansrätten skall

— ogilla den föreliggande talan,

— solidariskt förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Angående frågan om talan kan prövas

Sammanfattande redogörelse för parternas framställning

12 Samtidigt som kommissionen har inlett diskussionen i sak har man åberopat att den föreliggande talan inte kan tas upp till prövning. Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att frågan om en talan kan upptas till prövning inte bara beror på om båda de villkor som uttalas i artikel 173 i fördraget är uppfyllda, vilka kräver att sökandena skall vara direkt och personligt berörda av den ifrågasatta åtgärden, utan också på att ett intresse att föra talan påvisas (se domstolens domar av den 31 mars 1977, *Exportation des sucres* mot kommissionen, 88/76, Rec. s. 709, och av den 10 juli 1986, *DEFI* mot kommissionen, 282/85, Rec. s. 2469). I nu aktuellt fall har kommissionen ansett att sökandena inte har visat ett sådant intresse, med hänsyn till det huvudsakliga syftet med förordning nr 4064/89, vilket är att bevara och utveckla en effektiv konkurrens inom den gemensamma marknaden. Kommissionen har förvisso medgivit att dess bedömning av en koncentrationsåtgärds effekter på konkurrensen måste falla inom den allmänna ramen för förverkligandet av de grundläggande mål som anges i artikel 2 i fördraget, däri inbegripet det stärkande av gemenskapens ekonomiska och sociala samhörighet som avses i artikel 130a i fördraget, vilket erinras om i det trettonde övervägandet i förordning nr 4064/89. Likväl uppställer det sistnämnda övervägandet inte som krav att kommissionen utför en detaljerad analys av en koncentrations följder för anställ-

ningssituationen inom ett givet företag, utan att den beaktar dess förutsebara effekter på anställningssituationen inom hela gemenskapen eller en del av denna. Enligt kommissionen har alltså de erkända arbetstagarrepresentanterna ett sådant skyddsvärt intresse endast om de kan visa, åtminstone prima facie, att en koncentrationsåtgärd som godkänts av kommissionen är av beskaffenhet att på beskrivet sätt kränka de sociala ändamål som anges i artikel 2 i EG-fördraget.

- 13 Kommissionen har påstått att sökandena inte är behöriga att föra talan i den mån de inte uppfyller de två villkor för att talan skall kunna upptas till prövning som uppräknas i ovan angivna artikel 173 i fördraget. För det första har kommissionen bestritt att sökandena skulle vara personligen berörda av beslutet. Kommissionen har i det avseendet erinrat om att tredje män uppfyller detta villkor endast under förutsättning att det ifrågasvarande beslutet drabbar dem på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller på grund av ett faktiskt förhållande som är betecknande för dem i förhållande till varje annan person och som i och med det särskiljer dem på ett sätt som är jämförbart med situationen för beslutsmottagaren. Kommissionen har härav dragit slutsatsen att de tredje män som berörs och som inte gav sig till känna under det administrativa förfarandet inte är behöriga att föra talan mot det beslut som fattades med anledning av detta förfarande. Kommissionen har hävdad att domstolen såväl i frågor om konkurrens som om statligt stöd, dumpning och subventioner har tillerkänt de tredje män som förfogar över processuella garantier talerätt just i syfte att göra det möjligt att kontrollera att dessa processuella rättigheter respekteras (se domar av den 25 oktober 1977, Metro mot kommissionen, 26/76, Rec. s. 1875, av den 4 oktober 1983, Fediol mot kommissionen, 191/82, Rec. s. 2913, och av den 28 januari 1986, Cofaz m. fl. mot kommissionen, 169/84, Rec. s. 391). Att medge talerätt för en sökande som inte önskat göra gällande sina processuella rättigheter skulle alltså leda till att man instiftade ett alternativ till det förfarande som förutses av gemenskapsföreskrifterna, i detta fall av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89.

- 14 Kommissionen har påpekat att CCE Perrier, CE Perrier och CG Perrier i det nu aktuella fallet inte har deltagit i förfarandet. De skulle följaktligen inte kunna vara personligen berörda av det omtvistade beslutet.

- 15 Såvitt avser fackföreningen CGT Perrier har kommissionen vitsordat att den, på egen begäran, har deltagit i det administrativa förfarandet. Kommissionen har emellertid vidhållit att fackföreningen för att visa att den är personligen berörd först måste styrka att den, enligt den tillämpliga nationella rätten, företräder samtlig personal vid Perrier och inte bara sina egna medlemmar, vilket krävs enligt artikel 18.4 i förordning nr 4064/89. I det avseendet har kommissionen i sin duplik tagit fasta på sökandenas yttranden av vilka framgår att CGT Perrier uppfyller begreppet erkänd arbetstagarrepresentant i ett företag i den mening som avses i artikel 18 i förordning nr 4064/89.
- 16 För det andra har kommissionen ansett att CGT Perrier under alla omständigheter, precis som de andra sökandena, inte skulle kunna vara direkt berörd av det omnämnda beslutet, även om man antog att den var personligen berörd av beslutet i den mån som den framlagt yttrande under förfarandet. I det avseendet har kommissionen erinrat om att en enskild person enligt fast rättspraxis är direkt berörd av gemenskapens rättsakter när den juridiska effekt som drabbar honom följer direkt av denna rättsakt och endast av denna. Med stöd av bestämmelserna i rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter och delar av verksamheter (EGT nr L 61, s. 26, nedan kallat "direktiv 77/187"), skulle emellertid inte beslutet kunna vara den verkliga eller omedelbara orsaken vare sig till eventuella uppsägningar som Nestlé-gruppen beslutar om inom Perrier-gruppen, eller till ett eventuellt ifrågasättande av de kollektiva förmåner som arbetstagarna inom Perrier har.
- 17 Sökandena har å sin sida ansett att den av kommissionen framförda invändningen om att talan inte kan upptas till prövning är ogrundad. I syfte att visa att de är behöriga att föra talan mot beslutet stöder de sig på artikel 18.4 i förordning nr 4064/89, vilken omnämner "erkända arbetstagarrepresentanter" från företag som berörs av koncentrationsåtgärden i fråga bland de fysiska eller juridiska personer som påvisar ett "berättigat intresse" att efter begäran ha rätt att yttra sig inför kommissionen innan denna fattar sitt beslut vad beträffar den koncentration som anmälts till den. De har likaledes åberopat artikel 15.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2367/90 av den 25 juli 1990 om anmälningar, tidsfrister och förhör i

överensstämmelse med förordning nr 4064/89 (EGT nr L 219, s. 5, nedan kallad "förordning nr 2367/90"), vilken bekräftar bestämmelserna i ovannämnda artikel 18.4 i förordning nr 4064/89.

- 18 I det avseendet har sökandena understrukit att CGT Perrier är en erkänd arbetstagarrepresentant i ett av de företag som berörs av koncentrationsåtgärden i fråga i den mening som avses i artikel 18.4 i förordning nr 4064/89. De har hävdats att denna fackförening med stöd av artikel L. 411-11 i den franska code du travail inte bara är behörig att försvara sina egna och sina medlemmars intressen utan också yrkesgruppens kollektiva intressen inom Perrier-gruppen.

- 19 Sökandena har gjort gällande att det följer av de ovan åsyftade bestämmelserna i artikel 18 i förordning nr 4064/89 och i artikel 15 i förordning nr 2367/90 att beslutet, även om det är riktat till företrädarna för Nestlé-gruppen, berör dem direkt och personligen i deras egenskap av erkända arbetstagarrepresentanter i Perrier. Åtminstone föreligger det en mycket stark presumtion för att sökandena skulle vara behöriga att föra talan mot det ifrågasatta beslutet med stöd av artikel 173 i fördraget. Denna uppfattning stöds av omständigheten att CGT Perrier på egen begäran har fått yttra sig inför kommissionen såsom berörd tredje man. I det avseendet har sökandena erinrat om att för de utomstående företag för vilka en förordning medger processuella garantier under det administrativa förfarandet har domstolen fastslagit rätten att förfoga över ett rättsmedel till skydd för deras legitima intressen.

- 20 För övrigt har sökandena åberopat flera beslut från olika franska domstolar inför vilka de hade intervenerat i tvister för att motsätta sig anspråken från Nestlébolagen, "vars åtagande att förvärva samtliga tillgångar i Perrier medförde beslut av beskaffenhet att allvarligt kränka de viktigare intressen som sökandena lagligen skall bevaka". De har bland annat omnämnt avgörandet från Tribunal de commerce de Nîmes av den 6 mars 1992, som vid avgörandet av en tvist mellan å ena sidan

Nestlé och Demilac och å andra sidan Perrier tillät de tre ovannämnda kommittéerna och fackföreningen CGT att intervensera med motiveringen att dessa "faktiskt [hade] intresse ... i tvisten i den mån som de företrädde löntagarna i bolaget och i Perrier-gruppen, vilka berörs av den juridiska och ekonomiska organisationen av deras företag".

- 21 I det nu aktuella fallet har sökandena först gjort gällande att det är av ett särskilt intresse för dem att det ifrågasatta beslutet ogiltigförklaras eftersom detta kränker de grundläggande sociala rättigheter som är erkända såväl i fransk rätt som i gemenskapens rättsordning, och som kommissionen är tvungen att respektera när den utövar sin kontroll över koncentrationsåtgärderna i enlighet med förordning nr 4064/89. De har särskilt åberopat att arbetstagarnas rätt att behålla sitt arbete och deras representanters rätt till information och samråd finner sin lagliga grund i den europeiska sociala stadgan som undertecknades i Turin den 18 oktober 1961, i tilläggsprotokollet undertecknat i Strasbourg den 25 maj 1988, i gemenskapens stadga för grundläggande sociala rättigheter undertecknad i Strasbourg den 9 december 1989, i rådets direktiv 75/129/EEG av den 17 februari 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar (EGT nr L 48, s. 29), såsom denna ändrats genom rådets direktiv 92/56/EEG av den 24 juni 1992 (EGT nr L 245, s. 3), i direktiv 77/187, i artiklarna 117, 118, 118a och 118b i EG-fördraget, liksom i de bestämmelser i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna som bland annat fastställer rätten till en rättvis prövning, rätten till skydd för privat-och familjeliv och rätten till skydd mot omänsklig och förnedrande behandling. De ovannämnda arbetstagarnas rättigheter skulle likaledes, på nationell nivå, vara erkända av den franska konstitutionen.
- 22 I detta sammanhang skulle sökandenas intresse av att beslutet ogiltigförklarades först följa av den omständigheten att Nestlé, som genom OPA förvärvar i princip hela Perriers kapital, redan vid godkännandet av koncentrationen hade kunnat förändra ledningen av gruppen och att den nya styrelsen hade beslutat att vidta en

större nedskärning av antalet tjänster. Den 23 mars 1992, när CCE de la Société générale des Grandes sources hade ett extra möte, tillkännagav faktiskt ledningen inför arbetstagarrepresentanterna sin avsikt att under 1993 skära ned med 740 tjänster inom den grupp som omfattade totalt 5 400 tjänster, eftersom "nya undersökningar hade visat att antalet anställda var för stort inom gruppens bolag för mineralvatten". Enligt sökandena skulle Nestlé inte ha fattat ett sådant beslut om koncentrationsåtgärden inte hade godkänts. Eftersom Nestlé ålades att vidta nya företagsöverlåtelse utanför Perrier-gruppen, skulle beslutet dessutom för löntagarna inom dessa företag medföra att det lokala kollektivavtalet av den 14 mars 1989, som var gällande inom Perrier, ifrågasattes.

- 23 Under dessa omständigheter och eftersom en fackförening är behörig att försvara en yrkesgrupps kollektiva intresse kan man enligt sökandena inte bestrida att CGT Perrier har rätt att begära att det beslut skall ogiltigförklaras som skulle medföra en minskning av antalet tjänster och ifrågasätta de kollektiva förmånerna för ett stort antal av Perriers löntagare. Vad gäller de tre sökandekommittéerna skulle de påvisa samma intresse dels eftersom minskningen av den totala lönesumman skulle påverka deras tillgångar, vilka beräknas i förhållande till denna lönesumma, dels eftersom "nedskärningen av antalet tjänster ... kräver att de ingriper som rådgivare i olika skeden och i behörig tid för att man skall kunna planera ... återtagandet av de beslut som fattats och i varje fall en ändring av dem till arbetstagarnas fördel".
- 24 Sökandena har bestritt den av kommissionen försvarade tesen, enligt vilken den kränkning av grundläggande rättigheter som sökandena påstår sig ha drabbats av inte skulle följa direkt av beslutet. De har understrukit att den påstådda nedskärningen av antalet tjänster kommer att följa automatiskt av beslutet och att ett antal arbetstagare kommer att förlora eller åtminstone få se de kollektiva förmåner som de för närvarande åtnjuter inom Perrier-gruppen ifrågasatta på grund av det byte

av arbetsgivare och den omstrukturering av hela den ekonomiska verksamhetsgrenen beträffande buteljerat vatten inom franskt territorium som följer på beslutet.

Förstainstansrättens bedömning

- 25 Enligt artikel 173 i fördraget kan en fysisk eller juridisk person endast föra talan mot ett beslut som är riktat till en annan person om beslutet berör honom direkt och personligen. Eftersom det ifrågasatta beslutet är riktat till Nestlé finns det anledning att kontrollera om sökandena direkt och personligen berörs av detta.
- 26 I det avseendet räcker det inte att en åtgärd skulle kunna inverka på sökandenas juridiska situation för att de skall anses som direkt och personligen berörda av den. Vad i första hand beträffar det villkor för upptagande till prövning som avser individualiseringen av sökandena krävs dessutom, enligt en väl etablerad rättspraxis, att det ifrågasatta beslutet drabbar dem på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till varje annan person och som individualiserar dem på ett sådant sätt som kan jämföras med en beslutsmottagare (se domstolens domar av den 15 juli 1963, Plaumann mot kommissionen, 25/62, Rec. s. 197, 223, och av den 10 december 1969, Eridania m. fl. mot kommissionen, 10/68 och 18/68, Rec. s. 459, punkt 7, liksom förstainstansrättens dom av den 28 oktober 1993, Zunis Holding m. fl. mot kommissionen, T-83/92, Rec. s. II-1169, punkterna 34 och 36).
- 27 I det föreliggande fallet bör man följaktligen kontrollera om det ifrågasatta beslutet drabbar sökandena på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till varje annan person och som individualiserar dem på ett sätt som kan jämföras med en beslutsmottagare.

- 28 Vid denna prövning kan inledningsvis påpekas att det företräde som i förordning nr 4064/89 givits inrättandet av ett system med fri konkurrens i vissa fall, inom ramen för bedömningen av en koncentrationsåtgärds förenlighet med den gemensamma marknaden, kan förenas med beaktandet av denna åtgärds sociala verkningar, när dessa är av karaktär att kränka de sociala ändamål som anges i artikel 2 i fördraget. Kommissionen kan på detta sätt föränledas att kontrollera om koncentrationsåtgärden skulle kunna få några återverkningar, även indirekta, på löntagarnas situation i de berörda företagen, av beskaffenhet att påverka anställningsnivån eller-villkoren inom gemenskapen eller en betydande andel av denna.
- 29 Artikel 2.1 b i förordning nr 4064/89 föreskriver att kommissionen skall göra en bedömning beträffande andra aspekter av den berörda koncentrationsåtgärden än rent konkurrensmässiga, en bedömning som vid behov kan ta upp faktorer av social natur, vilket bekräftas i det trettonde övervägandet till denna förordning, vilket uttalar att "kommissionen vid sin bedömning [skall] ta fasta på förverkligandet av de grundläggande mål som anges i fördragets artikel 2, däri inbegripet stärkandet av gemenskapens ekonomiska och sociala samhörighet enligt artikel 130a". Den uttryckliga fastställelsen i förordningens artikel 18.4, där den princip konkretiseras som uttalas i det nittonde övervägandet, av rätten för de berörda företagens arbetstagarrepresentanter att på begäran få yttra sig, visar inom denna juridiska ram den vilja som finns att säkra ett beaktande av de omnämnda arbetstagararnas kollektiva intressen under det administrativa förfarandet.
- 30 Med tanke på syftet med förordning nr 4064/89 anser förstainstansrätten under dessa förhållanden att situationen för löntagarna i de företag som är föremål för koncentrationsåtgärden i vissa fall kan beaktas av kommissionen när denna fattar sitt beslut. Det är av denna anledning som förordningen utpekar företagets erkända arbetstagarrepresentanter, vilka utgör en sluten och klart avgränsad kategori när beslutet fattas, genom att uttryckligen och särskilt ge dem rätten att yttra sig under det administrativa förfarandet. Dessa organisationer som har till uppgift

att försvara de kollektiva intressena hos de löntagare som de representerar, påvisar i själva verket ett berättigat intresse i jämförelse med de överväganden av social natur som vid behov skulle kunna beaktas av kommissionen inom ramen för dess bedömning av koncentrationsåtgärdens förenlighet med gemenskapsrätten.

- 31 Med hänsyn till syftet med förordning nr 4064/89 följer härav att det uttryckliga utpekandet av de erkända arbetstagarrepresentanterna i de företag som berörs av koncentrationsåtgärden bland de tredje män som påvisar ett berättigat intresse av att få yttra sig inför kommissionen är tillräckligt för att särskilja dem i förhållande till varje annan person, utan att man för bedömningen av om talan kan tas upp till prövning behöver fastställa om denna koncentrationsåtgärd, åtminstone prima facie, är av sådan art att den kan kränka de sociala ändamål som åsyftas i fördraget, vilket svarandeinstitutionen vidhållit. Den sistnämnda frågan ingår i själva prövningen i sak.
- 32 Därav följer att de erkända arbetstagarrepresentanterna i de företag som berörs av en koncentrationsåtgärd, i princip, bör anses som personligt berörda av kommissionens beslut beträffande denna åtgärds förenlighet med den gemensamma marknaden.
- 33 I det nu föreliggande fallet har kommissionen inte bestritt att tre av sökandena, nämligen CCE Perrier, CE Perrier och CG Perrier, är erkända arbetstagarrepresentanter i de berörda företagen, i den mening som avses i artikel 18.4 i ovannämnda förordning nr 4064/89. Beträffande CGT Perrier har svarandeinstitutionen ansett att det tillkommer den nämnda fackföreningen att visa att dess egenskap av erkänd arbetstagarrepresentant i de företag som berörs av den ifrågavarande koncentrationsåtgärden erkänns i fransk rätt.
- 34 I det avseendet erinrar förstainstansrätten om att det ankommer på medlemsstaterna att definiera de organisationer som är behöriga att företräda löntagarnas kollektiva intressen, och att bestämma deras rättigheter och privilegier, med reservation för ingripande genom harmoniseringsåtgärder (se till exempel rådets direktiv

94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av en europeisk företagskommitté eller av ett förfarande inom företag av gemenskapsdimension och grupper av företag av gemenskapsdimension för att informera och samråda med arbetstagarna (EGT nr L 254, s. 64). Till följd av de preciseringar som sökandena inlämnat i sin replik har kommissionen i det föreliggande fallet inte bestritt att fackföreningen CGT Perrier inom fransk rätt är erkänd som representant inom företaget Perrier, i den mån som denna fackförening är ansluten till fackförbundet CGT. Denna omständighet räcker för att anse att CGT Perrier utgör en erkänd arbetstagarrepresentant i de företag som berörs av den ifrågakvarande koncentrationsåtgärden, i den mening som avses i artikel 18.4 i förordning nr 4064/89.

35 Kommissionens argumentation som har angett att tre av de fyra sökande, nämligen CCE Perrier, CE Perrier och CG Perrier, inte skulle vara personligen berörda av beslutet eftersom de inte begärt att få yttra sig under det administrativa förfarandet med stöd av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89, saknar all grund. Genom att generellt underordna behörigheten för de angivna tredje männen som åtnjuter vissa rättigheter under det administrativa förfarandet den omständigheten att de faktiskt deltar i förfarandet, skulle kommissionens antagande införa ytterligare ett villkor för att talan skall kunna upptas till prövning, i form av att man obligatoriskt måste delta i förfarandet före tvisten, vilket inte stadgas i artikel 173 i fördraget. Såsom sökandena har anmärkt står denna restriktiva tolkning i strid med de ovan åsyftade bestämmelserna i fördraget, vilka föreskriver att varje person är behörig att ifrågasätta ett beslut som berör honom direkt och personligen.

36 Genomgången av domstolens rättspraxis visar att tredje mäns behörighet att uppträda när de påvisar ett berättigat intresse av att få yttra sig under det administrativa förfarandet, inte nödvändigtvis är underordnat att de deltar i detta förfarande. Andra specifika omständigheter kan vid behov vara av sådan art att de individualiserar de förutnämnda tredje männen på ett sätt som motsvarar det beträffande mottagaren av det ifrågasatta beslutet. I motsats till vad svarandeinstitutionen har påstått har domstolen i själva verket, såväl avseende konkurrens och statligt stöd som avseende dumpning och subventioner, endast tagit behöriga tredje mäns

deltagande i det administrativa förfarandet i beaktande för att avgöra att detta deltagande under vissa speciella omständigheter medför en presumtion för att den talan kan upptas till prövning som syftar till att gemenskapsdomstolen skall kontrollera inte bara om de tredje männens processuella rättigheter har respekterats utan också om det beslut som antagits till följd av detta förfarande inte innehåller en uppenbart oriktig bedömning eller ett maktmissbruk. Domstolen har aldrig ansett att dessa tredje mäns deltagande i det administrativa förfarandet utgjorde ett nödvändigt villkor för att de skulle anses vara personligen berörda av kommissionens beslut (se bland annat domstolens ovannämnda domar *Metro mot kommissionen*, punkt 13, och *Fediol mot kommissionen*, punkt 28—31, domar av den 11 oktober 1983, *Demo-Studio Schmidt mot kommissionen*, 210/81, Rec. s. 3045, punkterna 14 och 15, av den 20 mars 1985, *Timex mot rådet och kommissionen*, 264/82, Rec. s. 849, punkt 11—17, den ovan nämnda domen *Cofaz m. fl. mot kommissionen*, samt dom av den 22 oktober 1986, *Metro mot kommissionen*, 75/84, Rec. s. 3021, punkt 18—23).

- 37 Under dessa förhållanden och eftersom det närmare bestämt handlar om erkända arbetstagarrepresentanter från de berörda företagen, vilkas antal och identitet det hade varit möjligt att känna till när beslutet fattades, är den enda omständigheten att förordning nr 4064/89 uttryckligen och särskilt omnämner dessa bland dem som kan påvisa ett "berättigat intresse" att få yttra sig inför kommissionen, tillräckligt för att särskilja dem i förhållande till varje annan person och för att anse att de berörs personligen av det beslut som fattats med stöd av det nämnda direktivet, oavsett om de gjort gällande sina rättigheter under det administrativa förfarandet eller inte. På grund av samtliga de skäl som nyss framlagts följer i nu aktuellt fall att det villkor för upptagande till prövning som uttalas i artikel 173 i fördraget skall anses som uppfyllt vad beträffar de fyra sökandena, oavsett om de deltagit i det administrativa förfarandet eller inte.
- 38 Vad för det andra beträffar frågan om det ifrågasatta beslutet direkt berör sökandena, måste man allra först konstatera att den ifrågasatt koncentrationens åtgärden inte kan kränka de berörda företagens arbetstagarrepresentanters egna rättigheter. Även om man antog att koncentrationen medförde en minskning av de olika sökandekommittéernas egna medel, till följd av den påstådda indragningen av tjänster, skulle denna omständighet i alla händelser, och i motsats till vad sökandena påstår, inte kunna betraktas som en kränkning av de nämnda kommittéernas

egna rättigheter. Dessa har ingen del i upprätthållandet av antalet anställda löntagare i företaget för det speciella syftet att skydda sig mot varje minskning av sina medel vars belopp baseras på den totala lönesummans belopp. I själva verket kan löntagarnas representerande organ endast göra gällande egna rättigheter i förbindelse med de uppgifter och privilegier som tilldelats dem med stöd av de tillämpliga föreskrifterna, i ett företag med en bestämd struktur. I det avseendet framgår det i huvudsak av artikel 5 i direktiv 77/187 att vid överlåtelse av företag skall löntagarnas representerande organs egna rättigheter liksom de skyddsåtgärder som löntagarrepresentanterna har tillgång till garanteras enligt medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar. Det följer av samtliga dessa överväganden att endast ett beslut som skulle kunna medföra en återverkan på löntagarnas representerande organs ställning, eller på utövandet av de privilegier och uppdrag som de anförtrotts genom de gällande föreskrifterna, kan beröra sådan organs egna intressen. Så är inte fallet med ett beslut att tillåta en koncentration.

- 39 Vad dessutom beträffar den kränkning som beslutet påstås innebära på den rätt till samråd som tillerkänns sökandekommittéerna inom deras företag, till exempel beträffande de beslut som sammanhänger med själva koncentrationsåtgärden, med omstruktureringen eller med den åberopade nedskärningen av tjänster, finns anledning att erinra om att förordning nr 4064/89 föreskriver formerna för kontroll av koncentrationsåtgärderna i förhållande till de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna, utan inverkan på de berörda företagens arbetstagarrepresentanters utövande av sina samlade rättigheter inom ramen för det tillämpliga nationella systemet. I det avseendet bekräftar förordning nr 4064/89 för övrigt uttryckligen i det trettioförsta övervägandet att den "påverkar på inget sätt arbetstagarernas kollektiva rättigheter som är erkända av de berörda företagen".

- 40 För övrigt kan det sedan antecknas att påståendet om att det ifrågasatta beslutet direkt kränker de Perrier-anställdas intressen, i den mån som det enligt sökandena

medför en nedskärning av tjänster och en förlust av kollektiva förmåner, inte heller håller vid en prövning. I det avseendet är det viktigt att understryka att de föreskrifter som är avsedda att garantera löntagarnas rättigheter, bland annat vid koncentrationer, inte tillåter att genomförandet av en koncentrationsåtgärd ensamt medför de åberopade effekterna på anställningsnivån och anställningsvillkoren i de berörda företagen, såsom skall visas i de följande punkterna. Uppkomsten av sådana effekter förutsätter alltså att antingen de ifrågavarande företagen ensamma eller parterna på arbetsmarknaden först vidtar åtgärder som inte har något att göra med själva koncentrationen, på de villkor som noggrant definierats av de tillämpliga reglerna. I beaktande av bland annat den stora förhandlingsmarginal som de olika parterna på arbetsmarknaden har, är möjligheten för att sådana åtgärder vidtas inte helt teoretisk, vilket gör att man inte kan anse att arbetstagarrepresentanterna är direkt berörda av beslutet att tillåta koncentrationen (se domstolens dom av den 17 januari 1985, Piraiki Patraiki m. fl. mot kommissionen, 11/82, Rec. s. 207, och den ovan nämnda domen Cofaz m. fl. mot kommissionen).

- 41 Från denna synpunkt framgår tydligt av de tillämpliga föreskrifterna att nedskärningar av tjänster och förändring av de sociala förmåner som löntagarna inom Perrier-gruppen har, antingen genom sina individuella anställningsavtal eller, bland annat inom ekonomiska och sociala enheten i de företag som undertecknat avtalet, genom det lokala kollektivavtalet av den 14 mars 1989, till vilket sökandena referar, inte är oundvikliga som följd av en koncentrationsåtgärd. Direktiv 77/187 föreskriver faktiskt i sin artikel 3 en övergång till förvärvaren av de rättigheter och skyldigheter som för överlåtaren följer av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande som gäller vid tidpunkten för överlåtelsen av företaget. Dessutom preciserar samma direktiv i sin artikel 4.1 första stycket att "överlåtelsen av ett företag ... skall i sig inte utgöra skäl för uppsägning från överlåtarens eller förvärvarens sida".

- 42 I det avseendet kan för övrigt anmärkas att ogiltigförklarandet av kommissionens beslut, där den tillåter den ifrågavarande koncentrationsåtgärden och bland annat ställer som villkor för förklaringen om överensstämmelse att Nestlé skall överlåta

vissa företag som tillhör Perrier-gruppen, inte skulle utgöra en garanti mot varje åtgärd för nedskärning av tjänster, på det sätt som föreskrivs i lag. I detta sammanhang bekräftar den omständigheten att bestämmelsen i den ovan nämnda artikel 4 i direktiv 77/187 fortsätter med att ange att den "skall dock inte hindra uppsägningar som sker av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl där förändringar av arbetsstyrkan ingår", att sådana uppsägningar inte i något fall kan följa direkt av en koncentrationsåtgärd, utan kräver vidtagande av självständiga åtgärder, vilka underkastas ett system som är identiskt med det som är tillämpligt utanför varje koncentration.

- 43 Såvitt mer särskilt avser påståendena om förlust av de sociala förmåner som Perriers löntagare hade, finns det likaledes anledning att anmärka att samma direktiv 77/187 i artikel 3.2 första stycket uttalar att "efter överlåtelsen enligt artikel 1.1 skall förvärvaren vara bunden av villkoren i löpande kollektivavtal på samma sätt som överlåtaren var bunden av dessa villkor till dess att avtalets giltighetstid har löpt ut eller ett nytt kollektivavtal har börjat gälla". I det avseendet finns det anledning att erinra om att artikel L. 132-8 i den franska code du travail, vilket är ostrikt mellan parterna, föreskriver att varje kollektivavtal — som enligt definitionen i artikel L. 132-1 i nämnda lagstiftning är avsett att behandla samtliga arbetsvillkor — och varje kollektiv överenskommelse om arbete — som enligt den nämnda definitionen endast behandlar vissa villkor — som sluts på obestämd tid, kan sägas upp av de parter som undertecknat på de villkor som föreskrivs i avtalet eller överenskommelsen. När avtalet eller överenskommelsen sägs upp på grund av bland annat en fusion eller en överlåtelse anger samma code du travail att detta avtal eller denna överenskommelse kommer att fortsätta att vara fullständigt tillämpligt/tillämplig till dess att ett nytt avtal eller en ny överenskommelse träder i kraft eller, åtminstone, under en tid av minst ett år räknat från uppsägningen, vilket innebär att de berörda löntagarna behåller de personliga förmåner som de förvärvat om avtalet eller överenskommelsen inte har ersatts vid utgången av denna period. För övrigt skyddas de garantier som avser upprätthållandet av sociala förmåner ytterligare genom artikel 4.2 i ovan nämnda direktiv 77/187, enligt vars lydelse arbetsgivaren skall anses vara ansvarig för upphörandet om anställningsavtalet upphör därför att företagsöverlåtelsen medför en genomgripande förändring av arbetsvillkoren som är till nackdel för arbetstagaren.

44 Det följer av samtliga dessa omständigheter att de löpande individuella anställningsavtalen i sin helhet överförs till det nya bolaget. Vad beträffar det gällande kollektivavtalet inom Perrier-gruppen så kommer det att fortsätta att vara tillämpligt enligt de villkor som bestäms i artikel L. 132-8 i den franska code du travail. I det avseendet finns anledning att understryka att en företagsöverlåtelse, som den i det nu aktuella fallet, enligt de tillämpliga föreskrifterna i sig inte medför uppsägning eller någon som helst förändring av gällande kollektiva avtal eller överenskommelser. Om denna överlåtelse likväl skulle följas av ett ifrågasättande av kollektivavtalet, föreskriver artikel L. 132-8 sjunde stycket i den franska code du travail ett system som är identiskt med det som är tillämpligt på vilken som helst uppsägning från en eller flera av de undertecknande parternas sida i fall där det inte handlar om företagsöverlåtelse, i överensstämmelse med bestämmelserna i direktiv 77/187 (se i synnerhet domstolens dom av den 12 november 1992, Watson Rask och Christensen, C-209/91, Rec. s. I-5755, punkterna 26 och följande).

45 I det ifrågavarande fallet följer härav att Nestlés förvärv av Perrier, följt av det förstnämnda företags överlåtelse av vissa varumärken och källor i Perrier-gruppen till en tredje person, i sig inte medför någon direkt konsekvens för de rättigheter som för Perriers löntagare följer av deras anställningsavtal eller anställningsförhållande. När det saknas ett direkt samband mellan, å ena sidan, den påstådda kränkningen av deras rättigheter och, å andra sidan, kommissionens beslut som gör beviljandet av koncentrationen beroende av i synnerhet överlåtelsen av vissa varumärken och källor, måste de som berörs ha tillgång till ett lämpligt rättsmedel för att försvara sina legitima intressen, och då inte i skedet för kontroll av att det omnämnda beslutet är korrekt, utan i skedet för de åtgärder som direkt ligger till grund för de sålunda påstådda kränkningarna, åtgärder som kan vidtas av företagen och vid behov av de berörda parterna på arbetsmarknaden, helt utan kommissionens inblandning. Det är faktiskt i det skede där sådana åtgärder vidtas, vars kontroll faller under den nationella domstolens behörighet, som de garantier som tillerkänns löntagarna genom bestämmelserna såväl i nationell rätt som i gemenskapsrätten ingriper, såsom bland annat det ovan nämnda rådets direktiv 77/187 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter (se även förslaget till rådsdirektiv som framlades av kommissionen den 8 september 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om upprätthållandet av arbetstagarnas rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av

verksamheter, i syfte att omarbete det nämnda direktivet, EGT nr C 274, s. 10), liksom direktiv 75/129/EG, av den 17 februari 1975, såsom detta ändrats genom direktiv 92/56, av den 24 juni 1992, båda nämnda ovan.

- 46 På grund av samtliga de skäl som just framställts kan sökandena inte anses vara direkt berörda av det ifrågasatta beslutet, med förbehåll för de garanterade processuella rättigheter som de tillerkänns genom förordning nr 4064/89 under det administrativa förfarandet. Det finns anledning att erinra om att när en förordning beviljar en tredje man processuella rättigheter måste dessa i regel ha tillgång till ett rättsmedel som är avsett att skydda deras legitima intressen, i överensstämmelse med en väl etablerad rättspraxis (se i synnerhet den ovan nämnda domen av den 25 oktober 1977, Metro mot kommissionen, punkt 13). I det avseendet kan det särskilt antecknas att rätten för de behöriga tredje männen att regelmässigt få yttra sig på egen begäran under det administrativa förfarandet i princip inte kan bekräftas förrän gemenskapsdomstolen överprövar kommissionens slutliga beslut. Härav följer att även om det visas av vad som utvecklats ovan att det slutliga beslutet i det nu föreliggande fallet i sak inte direkt berör sökandena, måste dessa emellertid tillerkännas behörighet att föra talan mot det nämnda beslutet i det exakta syftet att pröva om de processuella garantier som sökandena med stöd av artikel 18 i förordning nr 4064/89 hade rätt att göra anspråk på under det administrativa förfarandet inte beaktats, såsom de hävdar. Det är endast om förstainstansrätten hade att konstatera en klar kränkning av dessa garantier, av beskaffenhet att kränka sökandenas rätt att behörigen göra gällande sin inställning under det administrativa förfarandet, om de hade begärt att få göra det, som det skulle tillkomma förstainstansrätten att ogiltigförklara detta beslut på grund av grovt förfarandefel. När en sådan grov kränkning av deras processuella rättigheter inte förekommit, kan inte endast den omständigheten för sökandena att de inför gemenskapsdomstolen gör gällande kränkningen av dessa rättigheter under det administrativa förfarandet medföra att talan kan tas upp till prövning såtillvida som den är baserad på grunder hänförliga till kränkningen av materiella regler, eftersom sökandenas juridiska situation inte är direkt berörd av beslutet, såsom förstainstansrätten redan fastslagit ovan. Det är endast om detta sistnämnda villkor var uppfyllt som sökandena skulle varit behöriga att med stöd av artikel 173 i fördraget begära att förstainstansrätten skulle pröva motiveringen av beslutet och om beslutet materiellt sett är korrekt.

- 47 Den föreliggande talan skall följaktligen förklaras som otillåten endast i den mån som den inte avser att säkerställa skyddet av de processuella garantier som tillerkänns sökandena under det administrativa förfarandet. Det finns anledning att pröva i sak om beslutet inte beaktar sökandenas processuella rättigheter, såsom de påstått.

Huruvida påståendet att sökandenas processuella rättigheter inte beaktats är välgrundat

Sammanfattande redogörelse för parternas framställning

- 48 Sökandena har vidhållit att kommissionen har underlåtit att före förhöret skriftligen informera dem om ärendets beskaffenhet och syfte, i syfte att göra det möjligt för dem att uttrycka sin ståndpunkt. Svarandeinstitutionen har sålunda inte beaktat bestämmelserna i artiklarna 11, 12 och 15 i förordning nr 2367/90. I det avseendet har CGT Perrier bestritt att den information som tillhandahållits genom fackpressen var av sådan beskaffenhet att den kompenserade kommissionens brist vad beträffar vidarebefordran av denna information, vilken uttryckligen föreskrivs av de gemenskapsrättsliga föreskrifterna.
- 49 Dessutom har sökandena gjort gällande att i den mån som fackföreningen CGT Perrier hade begärt att få yttra sig inför kommissionen, skulle den, i egenskap av tredje man med ett "berättigat intresse", inte bara få tillgång till det förhör som medgavs den 2 juli 1992 utan också få ta del av akten, vilket för övrigt underförstått begärdes i fackföreningens ovan åsyftade skrivelse av den 19 juni 1992. Sökandena stöder sig på artikel 18.3 i förordning nr 4064/89, som uttalar att "åtminstone de direkt berörda parterna skall få ta del av akten, varvid hänsyn skall tas till företagens berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas".
- 50 Slutligen har kommissionen, med hänsyn till fackföreningen CGT Perriers bristande erfarenhet inom området för tillämpningsförfaranden beträffande förordning

nr 4064/89, underlåtit att underrätta om brådskan med att framlägga ett skriftligt yttrande före dagen för förhöret, som bestämts till den 2 juli 1992. Det följer nämligen av de tionde och elfte övervägandena i förordning nr 2367/90 att förhöret i princip endast är avsett att komplettera de föregående skriftliga yttrandena. För övrigt har kommissionen inte informerat CGT Perrier om att man, med tillämpning av artikel 14.3 i förordning nr 2367/90, kunde haft biträde bland annat av en advokat under förhöret.

- 51 Sökandena har ansett att under dessa omständigheter har de faktiska förhållandena vid förhöret med de erkända arbetstagarrepresentanterna inte gjort det möjligt för kommissionen att beakta dessas yttranden, såsom de ovannämnda bestämmelserna fordrar. En sådan situation skall anses som jämställd med att inget förhör hållits och eftersom det rör sig om ett obligatoriskt förhör medför detta den ifrågasatta rättsaktens nullitet på grund av åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, enligt EG-domstolens fasta rättspraxis.
- 52 CGT Perrier kan inte anses vara ansvarig för den brådska med vilken den kallats till förhöret den 2 juli 1992, utan att erhålla någon föregående information och följaktligen utan att ha möjlighet att förbereda sitt möte med administrationen. En sådan brådska, som kan tillskrivas administrationen, utgör tvärtom en uppenbar kränkning av rätten till försvar.
- 53 Kommissionen å sin sida har vidhållit att förhöret med CGT Perrier förlöpte under normala förhållanden. Vad beträffar den så kallade rätten för sökandena att erhålla skriftlig information avseende ärendets beskaffenhet och syfte före angivandet av sin ståndpunkt, har kommissionen i sin svarsinlägga gjort gällande att CGT Perrier i sin ovannämnda skrivelse av den 19 juni 1992 inte begärt att få yttra sig i egenskap av erkänd arbetstagarrepresentant, i enlighet med artikel 18.4 i förordning nr 4064/89, utan endast begärt upplysningar om förfarandets läge. Detta är anledningen till att kommissionen inte var skyldig att i förväg informera sökandena om ärendets beskaffenhet och syfte. Kommissionen har ansett att, även om man vitsordat att denna fackförening var en erkänd arbetstagarrepresentant inom Perrier,

skulle arten av dess begäran, som dessutom ingavs i ett långt framskridet skede av förfarandet, rättfärdiga den snabba kallelsen till ett möte utan föregående information. En sådan lösning var ännu mer berättigad, eftersom fackföreningen kunde förmodas väl känna till ärendets beskaffenhet och syfte, med tanke på de talrika hänvisningarna som sökandena inom ramen för den föreliggande tvisten gjort till fackpressen.

- 54 Vad beträffar den rätt att ta del av akten som anges i artikel 18.3 i förordning nr 4064/89, har denna som ändamål att göra det möjligt för de berörda att ange sin ståndpunkt beträffande de anmärkningar som kommissionen riktar mot dem. Eftersom det ifrågasatta beslutet inte riktar någon anmärkning mot de erkända arbetstagarrepresentanterna vid de företag som berörs av koncentrationsåtgärden, och inte avvisar någon begäran som dessa framställt med stöd av förordning nr 4064/89, kan dessa sistnämnda inte få ta del av akten. Dessutom och i alla händelser har sökandena aldrig begärt att få ta del av akten.

Förstainstansrättens bedömning

- 55 Allra först kan erinras om att kommissionen med stöd av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89 bara är skyldig att låta de erkända arbetstagarrepresentanterna vid de företag som berörs av koncentrationsåtgärden i fråga att, i egenskap av tredje man med ett berättigat intresse, få yttra sig om dessa faktiskt begär detta. Dessutom framgår det av det tionde övervägandet i förordning nr 2367/90 att denna begäran i princip skall framställas skriftligen.
- 56 Skyddet av behöriga tredje mäns legitima intressen innebär inte att dessa under det administrativa förfarandet har likadana garantier som de personer som berörs av koncentrationsåtgärden i fråga, för att säkerställa respekten av deras rätt till försvar

under förfarandets gång inför kommissionen. Eftersom de senares intressen i princip är direkt berörda av beslutet, bör dessa få ta del av akten och beredas möjlighet att göra gällande sin ståndpunkt beträffande de invändningar som riktas mot dem, såsom föreskrivs i artikel 18.1 och 18.3 i förordning nr 4064/89. För tredje män, däremot, finns det endast risk för att de får utstå beslutets bieffekter inom sin rättsliga sfär. Det är av denna anledning som de i artikel 18.4 i förordning nr 4064/89 enbart tillerkänns rätten att få yttra sig inför kommissionen om de framställer en begäran härom, och i allmänhet efter att de påvisat ett berättigat intresse för detta ändamål, vilket innebär att det i detta avseende är tillräckligt att arbetstagarrepresentanterna vid de berörda företagen visar att deras representation inom företaget är erkänd enligt den tillämpliga nationella rätten. Denna tolkning bekräftas av domstolens dom av den 9 juli 1987, Ancides mot kommissionen (43/85, Rec. s. 3131, punkt 8), vilken avgjorde att behöriga tredje mäns processuella ställning inte kan jämföras med de berörda inom ramen för rådets förordning nr 17, av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT nr 13, 1962, s. 204), vars artikel 19.2, i termer som på denna punkt är identiska med dem i artikel 18.4 i förordning nr 4064/89, uttryckligen föreskriver att tredje män som kan påvisa ett tillräckligt intresse skall få yttra sig enbart om de begär det.

- 57 Det är inom ramen för det skyddssystem beträffande de berörda och andras respektive rättigheter som nyss beskrivits, som artikel 15.1 i förordning nr 2367/90 preciserar att om de tredje män som kan påvisa ett berättigat intresse, såsom de erkända arbetstagarrepresentanterna i de berörda företagen, begär att i överensstämmelse med artikel 18.4 i förordning nr 4064/89 få yttra sig, "informerar kommissionen dem skriftligen om ärendets beskaffenhet och syfte och bestämmer en tidsfrist inom vilken de skall ange sin ståndpunkt". Enligt punkt 2 i samma artikel "uttrycker de tredje män som anges i punkt 1 sin ståndpunkt skriftligen eller muntligen inom den tidsfrist som bestämts. De kan skriftligen bekräfta sina muntliga yttranden". Kommissionen kan, om de tredje män som kan påvisa ett berättigat intresse inte begär att få yttra sig, tvärtom "ge dessa tillfälle att uttrycka sin ståndpunkt", med tillämpning av punkt 3 i samma artikel, vilken inte ålägger kommissionen någon informationsskyldighet.

- 58 I det nu föreliggande fallet framgår det tydligt av granskningen av handlingarna i akten att CGT Perrier inte vid kommissionen begärt ett förhör enligt artikel 18.4 i förordning nr 4064/89, utan endast en begäran om information, som i dess skrivelse av den 19 juni 1992 formulerats sålunda: "Kan Ni ange var vi skulle kunna erhålla mycket exakta upplysningar om den undersökning som Europeiska gemenskapernas kommission genomför beträffande Nestlé/Demilacs uppköp av Source Perrier?" Endast den omständigheten att CGT Perrier i samma skrivelse rättfärdigar sin begäran om information med att den är en representativ fackförening inom Perrier-gruppen och att den bland annat ingivit ett klagomål inför den nationella domstolen beträffande olika finansiella affärer som rör Nestlés OPA beträffande Perrier, är under dessa förhållanden inte tillräckligt för att den nämnda skrivelsen, inte ens underförstått, skulle kunna tolkas som en begäran om förhör i egenskap av erkänd arbetstagarrepresentant i Perrier, med stöd av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89. Det telefax som kommissionen sände till CGT Perrier den 29 juni samma år, för att bekräfta att ett "informationsmöte" skulle hållas den 2 juli 1992, intygar för övrigt att den omnämnda skrivelsen av denna institution inte har tolkats som en begäran om förhör. Dessutom har ingen begäran av denna typ framställts för övrigt av fackföreningen i fråga. Den sistnämnda har inte påstått att den uttryckt en sådan begäran varken skriftligen, efter skrivelsen av den 19 juni 1992, eller ens under mötet den 2 juli 1992. Dessutom bekräftar skrivelsen från CGT Perrier till kommissionen av den 3 juli 1992 uttryckligen att det ovan åsyftade mötet enligt denna fackförenings mening visst hade karaktären av ett enkelt informationsmöte.
- 59 Därav följer att kommissionen i brist på begäran om förhör från CGT Perriers sida inte med stöd av artikel 15 i förordning nr 2367/90 (se ovan, punkt 57) var bunden att skriftligen informera denna fackförening, till följd av dess ovannämnda skrivelse av den 19 juni 1992, om ärendets beskaffenhet och syfte, innan den gavs möjlighet att ange sin ståndpunkt.
- 60 I detta fall har kommissionen inte bara uppfyllt CGT Perriers begäran om upplysningar genom att anordna ett informationsmöte den 2 juli 1992. Kommissionen har dessutom givit representanterna för denna fackförening möjlighet att under detta möte avge yttranden vad beträffar den planerade koncentrationsåtgärdens sociala återverkningar, såsom kommissionen är behörig att göra enligt artikel 15.3 i

förordning nr 2367/90, vilken föreskriver att denna institution i allmänhet kan låta andra personer yttra sig i andra fall än då en tredje man som påvisar ett tillräckligt intresse har begärt att få yttra sig. Vidare framgår det av uppgifter som inte omdebatterats, och som på denna punkt tillhandahållits av kommissionen, att CGT Perrier efter mötet på begäran av denna institution ingivit ett kompletterande skriftligt yttrande och vidarebefordrat ytterligare upplysningar som svar på de frågor som kommissionen ställt till den under mötet. För övrigt framgår det av kommissionens yttrande, vilket inte bestritts av sökandena, att CGT Perrier inte gjort någon invändning, framför allt inte under det ovannämnda mötet, vad beträffar de svårigheter som sökandena påstår att de haft att ange sin ståndpunkt, på grund av den återopade frånvaron av skriftlig information.

- 61 Vad beträffar anmärkningen om att kommissionen underlåtit att underrätta CGT Perrier om att framlägga skriftliga yttranden före dagen för mötet som bestämts till den 2 juli 1992, kan erinras om att ingen bestämmelse föreskrev en sådan skyldighet under förhållandena i nu aktuellt fall. Såsom följer av vad som utvecklats ovan innehåller artikel 15.3 i förordning nr 2367/90, på vilken kommissionen i detta fall stöder sig på för att låta CGT Perrier få yttra sig, ingen anvisning beträffande de sätt på vilka de behöriga tredje män som inte begärt att få yttra sig ändå på kommissionens initiativ kan uttrycka sin ståndpunkt. Dessutom och i alla händelser, även om man antar att sökandena hade begärt att få yttra sig med stöd av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89, kvarstår icke desto mindre att artikel 15.2 i förordning nr 2367/90 endast föreskriver att de tredje män som påvisar ett tillräckligt intresse, och som framställer en sådan begäran, kan få ange sin ståndpunkt. Denna artikel lämnar inga upplysningar beträffande formen, skriftlig eller muntlig, för deras yttranden. Härav följer att kommissionen under inga omständigheter var tvungen att i nu förevarande fall anmoda den ifrågavarande fackföreningen att avge ett skriftligt yttrande före mötet den 2 juli 1992.
- 62 Det elfte övervägandet i förordning nr 2367/90, som återopas av sökandena, bekräftar denna tolkning av den ovan nämnda artikel 15. Efter att ha understrukt att "det är önskvärt att alla tredje män som tillåts att yttra sig avger skriftliga yttranden, såväl i deras eget intresse som för en god förvaltning, utan inverkan

på deras rätt att vid behov begära ett förhör i avsikt att komplettera sina skriftliga yttranden”, nyanserar samma övervägande denna princip genom att precisera att ”vid brådskande fall skall kommissionen likväl ha möjlighet att omedelbart muntligen höra de berörda eller andra personer, utan inverkan på de hörda personernas rätt att skriftligen bekräfta sina muntliga yttranden”. I detta fall, och med hänsyn till den tidspress som kommissionen befann sig i, för att, i ett redan långt framskridet skede av det förfarande som inleddes den 25 mars 1992 och då de berörda parterna hade yttrat sig den 25 maj 1992, anordna ett informationsmöte med CGT Perrier, som svar på den begäran som framställdes den 19 juni 1992, är det med rätta som kommissionen fastställde dagen för detta möte till den 2 juli 1992, samtidigt som man förbehöll fackföreningen möjligheten att framlägga kompletterande skriftliga yttranden efter det möte då den gjort gällande sina argument.

- 63 Även om det är riktigt att de personer som på egen begäran eller på kommissionens initiativ yttrar sig inför denna, med tillämpning av artikel 14 i förordning nr 2367/90, kan biträdas bland annat av en advokat, så finns det ingen bestämmelse i den omnämnda föreskriften som ålägger kommissionen att upplysa dessa personer om denna möjlighet. Även om en sådan upplysning framstår som önskvärd kan dess utelämnande inte få till följd att förfarandet ogiltigförklaras.
- 64 Såvitt slutligen avser den rätt att ta del av akten som sökandena har åberopat kan erinras om lydelsen i artikel 18.3 i förordning nr 4064/89, enligt vilken ”åtminstone de direkt berörda personerna skall få ta del av akten, varvid hänsyn skall tas till företagens berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas”. Denna bestämmelse kan inte i något fall tolkas så att den ålägger kommissionen att automatiskt låta varje tredje man som på egen begäran eller på kommissionens initiativ har yttrat sig under det administrativa förfarandet få ta del av akten. Därav följer att i den mån som den ifrågavarande fackföreningen inte tillhörde de av koncentrationsåtgärden ”direkt berörda parterna” i enlighet med den ovan nämnda artikel 18.3, kunde det inte under några omständigheter åligga kommissionen att föreslå den att ta del av akten. Under dessa omständigheter finns det inte anledning att inom ramen för den förevarande tvisten uttala sig beträffande frågan om och på vilka villkor tredje man, som kan påvisa ett tillräckligt intresse för att få yttra sig, kan tillerkännas rätten att få ta del av akten om de begär det, utan det är tillräckligt

att konstatera att under alla omständigheter innehöll, i nu aktuellt fall, den begäran om upplysningar som CGT Perrier framställde till kommissionen i sin ovan nämnda skrivelse av den 19 juni 1992 inte någon begäran, inte ens underförstått, om att få ta del av akten. Följaktligen kan det inte riktas anmärkning mot kommissionen för att CGT Perrier inte fått ta del av akten.

- 65 På grund av samtliga de skäl som just framlagts, skall den grund som avser kränkning av sökandenas processuella rättigheter, och framför allt av CGT Perriers rättigheter, ogillas.
- 66 Därav följer att den föreliggande talan i sin helhet skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 67 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall den tappande parten åläggas att ersätta rättegångskostnaderna, om så yrkats. I samma artikels tredje punkt föreskrivs likväl att förstainstansrätten kan besluta att vardera parten skall bära sina kostnader om särskilda omständigheter föreligger.
- 68 Eftersom det i nu föreliggande fall handlar om den första talan från organ som representerar löntagarna vid de företag som berörs av en koncentrationsåtgärd, mot kommissionens beslut att bevilja denna åtgärd med stöd av förordning nr 4064/89, finns det anledning att besluta att kommissionen skall bära sina egna kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Vardera parten skall bära sina egna kostnader, inklusive dem hänförliga till det interimistiska förfarandet.

Vesterdorf

Barrington

Saggio

Kirschner

Kalogeropoulos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 april 1995.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande